

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

ΟΠΩΣ Ο ΙΟΥΔΑΣ...

ΟΛΙΣ —τόν καιρό τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως— εἶχαν ἀρχίσει νὰ ὑποχωροῦν οἱ τελευταῖοι βασιλόφρονες τῆς Βενδέας, ὁ στρατηγὸς Ὑσὲ περικύκλωσε τὸ χωριὸν ποῦ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ διάταξε τοὺς στρατιῶτες του νὰ καταλάβουν τοὺς γειτονικοὺς λόφους καὶ τὰ δάση.

Ἦταν βέβαιος, ὅτι ὁ ἀββᾶς Ζωμπέρ καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ἢ τέσσερες μοναρχικοί, οἱ δικαί-οι σὺνθηκον ἀπ' τῆ σφαγῆ, θὰ εἶχαν καταφύγει στὸ χωριὸν ἐκεῖνο.

Ὁ Ὑσὲ λίγο ἐνδιαφερόταν γιὰ τοὺς ἄλλους βασιλόφρονες. Ἦθελε ὅμως μὲ κάθε τρόπο νὰ συλλάβουν τὸν ἀββᾶ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε ξεφύγει ὡς ἐκ θαύματος.

Εἶχε ὑποσχεθεῖ ἕνα μεγάλο ποσὸν χρημάτων σ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ τοῦ παρέδιδε τὸν Ζωμπέρ. Ἀλλὰ κανεὶς, δταν ὁ στρατὸς μπῆκε στὸ χωριὸν, δὲν παρουσιάστηκε γιὰ νὰ προδώσῃ τὸν ἀββᾶ.

Τότε ὁ στρατηγὸς σκέφτηκε, ὅτι χωρὶς ἄλλο, ὁ ἀββᾶς γιὰ νὰ σωθῆ, θὰ εἶχε μετεμφεστεῖ, καὶ διάταξε τοὺς στρατιῶτες του ν' ἀδειάσουν γρήγορα τὰ δρομάκια, τὰ σπίτια καὶ τὶς ἀποθήκες ἀπὸ τοὺς κατοικοὺς τοῦ χωριοῦ καὶ νὰ τοὺς μαζέψουν ἄλλους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, στὴν πλατεῖα, μπροστὰ στὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ ἐξετελέσθη ἀμέσως. Μπουλούκια ὀλόκληρα χωρικοὶν σὺνθηκων ἀν' ἕνα στὴν πλατεῖα.

Πῶς θὰ μποροῦσαν ὅμως ν' ἀνακαλύψουν ἀνάμεσα σὲ τόσους ἀνθρώπους τὸν νεαρὸ ἀββᾶ, τὸν ὁποῖο οἱ στρατιῶτες δὲν ἤξεραν καθόλου προσωπικῶς;

Ὁ στρατηγὸς Ὑσὲ κῆρυξε προεκτικὰ ἕναν—ἕνα τοὺς χωρικοὺς καὶ οἱ στρατιῶτες ἐρευνοῦσαν μιά—μιά ὄλες τὶς χωρικές. Ἐξετάζαν ἀκόμα τὰ χεῖρα ἄλλων, χεῖρα ροζιάρικα, σιπαρὰ κ' ἀπειριποίητα, χεῖρα χωριάτικα.

—Διάβολε, σκεφτόταν ὁ Ὑσὲ, δαγκώνοντας τὰ χεῖρα του μὲ περσῖα, ὁ Ζωμπέρ εἶνε ἐδῶ, χωρὶς ἄλλο, μ' ἀκούει, μὲ βλέπει... Εἶν' ἐδῶ, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ποῖός ἐστὶν ὁ βίβλος εἶνε; Μὲ τί μέσον θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ φανερωθῆ, νὰ προδοθῆ;

Ἡ σκέψις αὐτὴς ἔκκιμαν στὸ τέλος τὸ στρατηγὸν ν' ἀγριέψῃ καὶ νὰ ξεσπάσῃ σὲ βλαστήμιες καὶ φοβέρες:

—Θὰ κάμω, οὐραία, βλο τὸ χωριὸν!... Θὰ τὸ κάμω στάχτη!...

Μὰ οἱ ἀγαθοὶ χωρικοὶ δὲν ἔλεγαν λέξι. Ἄκουγαν τὸ στρατηγὸν μ' ἕνα ἦχος σχεδὸν ἀποβλακωμένο.

Κ' ὁ Ὑσὲ ἀπόκαμε παιᾶ, ἀπελίστηκε, σώπασε.

Διάταξε τοὺς στρατιῶτες νὰ καταλάβουν τοὺς γειτονικοὺς λόφους καὶ τὰ δάση...

Σὲ λίγο, τὴ στιγμή ποῦ ὁ στρατηγὸς, πνιγμένος ἀπ' τὴν ἄφωγη δογῆ του, ἔμπαινε στὸ σπίτι ποῦ εἶχαν ἐγκαταστήσει τὸ στρατηγεῖο, ὁ ἠσασπιστὴς του τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Στρατηγέ, ὁ αἰχμάλωτός μας Γερμανὸς λιποτάκτης θέλει νὰ σᾶς μιλῆσῃ.

—Νὰ τὸν τουφεκίσουν! οὐραία, ὁ Ὑσὲ, ποθῶντας ἄγρια νὰ ξεθημάνῃ τὴ λύσσα του πάνω σ' ὅποιονδῆποτε.

—Ναί, θὰ τὸν τουφεκίσουν, στρατηγέ μου, ἐξήγησε ὁ ἠσασπιστὴς, ἀλλὰ πρὶν πεθάνει, θέλει νὰ σᾶς πῆ κάτι. Θέλει νὰ σᾶς ἐμπιστεῖν κάτι γιὰ τὸν ἀββᾶ Ζωμπέρ.

Ἡ φρυσιογνωμία τοῦ Ὑσὲ ἀλλάξε ἐκφρασι ἀμέσως.

—Γιὰ τὸν ἀββᾶ Ζωμπέρ; φώναξε. Γρήγορα, φέρτε μου ἐδῶ τὸν Γερμανόν.

Ἐπειὰ ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ αἰχμάλωτος βρισκόταν μπροστὰ στὸ στρατηγέ.

—Ἐχει κανένα μέσον ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀββᾶ; τὸν ρώτησε ἀπότομα ὁ Ὑσὲ.

—Μάλιστα, στρατηγέ μου, ἀπάντησε ὁ αἰχμάλωτος.

—Τὸν ξέρετε, τὸν εἶδες ποτέ σου;

—Δὲν τὸν ξέρω, δὲν τὸν εἶδα ποτέ. Ἀλλὰ κάτι σκέφτηκα. Θὰ μὲ τουφεκίσουν, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ὁχι. Θὰ σ' ἀφήσω ἐλεύθερο ἀν μοῦ παραδώσῃ τὸ Ζωμπέρ.

—Θὰ σᾶς τὸν παραδώσω, στρατηγέ, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ, πρέπει νὰ γίνῃ ἔτσι, ὡσάν νὰ πρόκειται νὰ μὲ τουφεκίσουν. Θὰ μοῦ βγάλουν τὸ σακάκι μου, θὰ μοῦ δέσουν τὰ χεῖρα πίσω στὴν πλάτη καὶ θὰ μὲ σύρουν ἀπὸ τὸ μεγάλον δρόμον τοῦ χωριοῦ ὡς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως. Οἱ χωρικοὶ βλοὶ θὰ μαζευτοῦν ἐκεῖ γιὰ νὰ μὲ δοῦνε. Ἀκολουθήστε με καὶ σεῖς, στρατηγέ, καὶ τουφεκίσε με στ' ἀλήθεια, ἀν προτοῦ φτάσω στὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως, δὲν ξεχωρίσω τὸν ἀββᾶ μέσα στὸ πλῆθος.

Οἱ δύο ἄνδρες, συνεννοήθηκαν θαυμασίαν τῶρα. Ἐννοίωσε καλῶς ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ χαμογέλασαν μὲ κνισμὸν...

Οἱ χωρικοὶ καὶ ἡ χωρικός, ποῦ ἦσαν ἀκόμα συγκεντρωμένοι στὴν πλατεῖα τῆς ἐκκλησίας, ταράχτηκαν μὲ τὸν ξαφνικὸ θόρον ποῦ ἄκουσαν.

Οἱ δημοκρατικοὶ στρατιῶτες, μὲ τὶς λόγχεις ἐπάνω στὰ τουφέκια τους, φωνάζοντας καὶ βλαστημιώντας ἄγρια, ἔσπεραν μαζῶ τους δέσμον τὸν Γερμανὸν αἰχμάλωτον, τρομαγμένον, σαστισμένον.

Ψιθυρισμοὶ ἀκούστηκαν:

—Εἶνε ὁ Γερμανὸς αἰχμάλωτος! Θὰ τὸν τουφεκίσουν!...

Τὸ πλῆθος, διαφωτισμένον γιὰ ἕνα τέτοιο θέμα, ἀνοῖξε δρόμον γιὰ νὰ περῶσῃ ἡ συνοδεία.

Ὁ αἰχμάλωτος περπατοῦσε σιγά, πρῶτος ἀπ' ἄλλους, ἀνάμεσα σὲ τέσσερες ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι κρατοῦσαν ἀπὸ ἕνα γυμνὸ σταθὶ στὸ χεῖρ τους.

Ὁ στρατηγὸς Ὑσὲ ἐρχόταν κατόπιν. Οἱ ἄλλοι στρατιῶτες ἀκολουθοῦσαν, σέροντας τὶς βαρεῖες μπότες των.

Ἐξαίτια ὁ μελλοθάνατος ἄρχισε νὰ παραπονιέται μὲ μιὰ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς, ἱκετευτικὴ κ' ἀπελπισμένη:

—Θὰ μὲ σκοτώσουν, τελείω-σε, θὰ μὲ σκοτώσουν!... Ἄ, δὲν φοβάμαι τὸν θάνατον, φοβάμαι τὸν Θεόν... Δὲν φοβάμαι τὴν ποινὴ ποῦ θὰ ἐποστῆ τὸ ἄθλιο σῶμα μου, τρέμω γιὰ τὴν τιμωρίαν ποῦ περιμένει τὴν ψυχὴ μου, τὴν ψυχὴ μου ποῦ εἶνε βαρεὰ ἀπ' τὶς ἁμαρτίες. Ἄ, τί τρομερὸ, Θεέ μου!... Θὰ φύγω γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον, χωρὶς νὰ πῶ σὲ κανένα πόσο μετάνοισα, χωρὶς νὰ ἐξομολογήθω, χωρὶς ν' ἀκούσω μιὰ λέξι εὐλογίας καὶ συγχώμησι, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ ἰδῶ στὸ δρόμον μου, καθὼς πηγαῖνω ἕναν σταυρό. Ἐναν σταυρό, πρὶν πεθάνω...

Ἀκούγοντας τ' ἀπελπισμένα αὐτὰ λόγια, μέσα στὸ πλῆθος τῶν χωρικῶν, ἕνας νέος ξανθός, ντυμένος χωριάτικα, ταράχτηκε. Ἐκανε μιὰ κίνησι ἀποφασιστικῆ, σάν νὰ ἤθελε νὰ βγάλῃ κά-τα ἀπ' τὸν κόφρον του κ' ὑστερα ἄρχισε νὰ σπρώχνῃ τοὺς χωρικοὺς, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ πρὸ ἔξω, στὴν πρώτη γραμμὴ.

Μὰ οἱ χωρικοὶ τὸν περικύκλωσαν σιχτὰ καὶ τοῦ ψιθύρισαν πολλὸ σιγά:

—Μὴ σαλεύετε, μὴ σαλεύετε, λοιπόν. Θὰ σᾶς καταλάβουν, θὰ σᾶς πιάσουν!...

Μὰ ὁ νέος ἔσπερχανε τῶρα ἀκόμα πρὸ ζωηρὰ καὶ ψιθύριζε πολλὸ σιγά, ἱκετευτικὰ:

—Ἀφήστε με νὰ περάσω, φίλοι μου, σᾶς παρακαλῶ... Ἀφήστε με νὰ περάσω, πρέπει!...

Μὰ οἱ χωρικοὶ ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ μὴν τὸν ἀφήσουν νὰ χαθῆ. Τὰ ψιθυρίσματα ξανάρχισαν:

—Ἦτανῆστε, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Θὰ ἦταν τρέλλα νὰ π-στῆψετε στοὺς μορφασμούς καὶ στοὺς θρήνονς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸς ὁ ἄθλιος εἶνε ἕνας κατάσκοπος. Πρόκειται περὶ φάρασις. Φυλαχθῆτε!...

Ἡ συνοδεία πλησίαζε... Τὰ γαλανὰ μάτια τοῦ νέου χωρικοῦ ἔλαμπαν τὴ στιγμή αὐτὴ κ' ἡ φωνὴ του ἰσχύθη, πάλλουσα ἀπὸ μιὰ ὑπερτάτη συγκίνησι:

—Εἶνε ἴσως μιὰ ἔτιμη φάρασι, φίλοι μου, εἶπε, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ εἶνε ἀλήθεια. Δὲν θ' ἀφήσω ἕνα χριστιανὸν νὰ πάῃ στὸ Θεόν, ἔ-τσι, χωρὶς ν' ἀποκριθῶ στὴν ὑστάτη ἐπιλήθει του. Δὲν θέλω νὰ πᾶ-

ρω κανένα στο λαμό μου. Μή μου μιλάτε πειά, μη με κυττάξετε πειά. Φύγετε μακριά μου. 'Αφήστε με να περάσω μόνος, δλομόναχος. Δέν σάς παρακαλώ πειά, σάς τὸ διατάσσω, ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ !..

'Υπήρχε τόση δύναμις ἐπιβολῆς στή φωνή του καί στο βλέμμα του, ὅστε οἱ ἄλλοι ὑπάκουσαν καί παραμέρισαν.

Καί καθὼς ὁ δῆθεν μελλοθάνατος πλησίαζε δλοένα, ἡ φωνή του ἀκούγονταν ὄλο καί πὸ συγγραντική :

— 'Ελεος !.. Δέν θέλω νὰ πεθάνω ἔτσι... Χωρὶς μιά λέξι εὐλογίας... Χωρὶς νὰ ἰδῶ τοῦλάχιστον ἓνα σταυρὸ πρὶν πεθάνω...'

Τότε ὁ νέος μὲ τὰ γαλιανά μάτια, ἐλεύθερος πειά ἀπ' τοὺς χωρικοὺς πὸν τριγύριζαν πρὸ ὀλίγου, προχώρησε ἐμπρὸς μὲ βήμα σιγανὰ, ἀλλὰ σταθερὰ.

'Ο μελλοθάνατος βροσκόταν ἀυτὴ τὴ στιγμή πολὺ κοντὰ του.

Κι' ὁ Ξανθὸς νέος ἔβγαλε ἓνα σταυρὸ πὸν εἶχε κρυμμένο στὸν κόρφο του, τὸν ἔβρασε μὲ μιά κίνησι ἀπλή κι' ἄρχισε νὰ λήη τις προσευχῆς τῶν ἀγωνιῶντων.

'Αμέσως τότε ἓνα ἄγριο οὐραλοσπασμὰ σκέπασε τὴ φωνή του :
— Ἐἶνε ὁ Ζωμπέρο !.. Ἐἶνε ὁ Ζωμπέρο !..

'Ἐγκαταλείποντας τὸν δῆθεν μελλοθάνατο οἱ τέσσερες στρατιῶτες, ὤμωσαν ἐπάνω στο νέο, τὸν ἔριξαν κάτω καί τὸν ἔδεσαν. 'Ο στρατηγὸς 'Υσὸ οὐρλιάζε ἀπὸ χαρὰ καί λύσσα. Οἱ ἄλλοι στρατιῶτες, προτείνοντας τις λόγγες τῶν, κρατοῦσαν τοὺς χωρικοὺς σ' ἀπόστασι.

'Ο ἀβάς Ζωμπέρο μύθρεσε σὲ λίγο νὰ σπρωθῆ ὀρθως. Καταζητημένος, μὲ ρούχα σχισμένα, μὲ τὰ χέρια δεμένα σφιχτά, Ξαναβρόθηκε μπροστὰ στο Γερμανὸ αἰχμάλωτο, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε τώρα ἥσυχά—ἥσυχά τὰ δεσμά του, φωνάζοντας πρόσχαρα :
— Δέν σάς εἶπα, ὅτι θὰ πιανόταν στήν παγίδα ;

'Ακούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Ζωμπέρο γλόμισε. Τὰ γαλιανά του μάτια σκοτείνιασαν ἀπὸ θλίψη καί εἶπε, πάντα ἀπλῶ, ἀλλὰ μὲ μιά φωνὴ γλυκεῖα καί γεμάτη ἔλεος, στο Γερμανό :

— Σὲ λυτάμαι, φίλε μου, σὲ λυτάμαι μ' ὄλη μου τὴν καρδιά.

'Ακολουθούμενος κατόπιν ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔβριζαν ἄγρια, ὁ Ζωμπέρο ὀδηγήθηκε στὸν τόπο τῆς ἐπιτέσεως.

'Ο Γερμανὸς αἰχμάλωτος, ἐλεύθερος πειά, στεκόταν στήν ἴδια πάντα θέση, χωρὶς νὰ σπρώχνῃ τὰ μάτια του νὰ κυττάξῃ τοὺς ἀγροὺς, τὰ δάση, τις πεδιάδες, ὄλη τὴ φύσι, πὸν ἀπερρανή καί χωρὶς κανένα ἐμπόδιο ἀπλοῦνταν μπροστὰ του. 'Ἦταν ἐλεύθερος, εἶχε γλυτώσει κι' ὅμοις ἡ καρδιά του ἦταν βραεῖα.

— Τί ἤθελε νὰ πῆ ; Τί ἤθελε νὰ πῆ ὁ ἀβάς ; ψιθύριζε σιγά.

'Ἐσφανα, μακριά, πίσω ἀπὸ τὸ χωριό, μιά ὀμορφονιά ἀνήχησε.

'Ο ἀβάς Ζωμπέρο δέν ὤηγε πειά στή ζωή !..

'Ο προδότης, ἀκούγοντας τοὺς πυροβολισμοὺς, ἀνατίρησε. 'Ἐνοῦσε κάτω νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά. Ξαναεἶδε μπροστὰ του τὰ ἥρεμα γαλιανά μάτια τοῦ ἀβά, ἄκουσε πάλι τὴν γλυκεῖα συμπεπική του φωνή νὰ τοῦ λήη :

— Σὲ λυτάμαι !

Μά τί ἤθελε νὰ πῆ ὁ ἀβάς ; Γιατί τὸν λυτόταν ;

Κι' ἔξαρνα κάτω τὸ ἀπεριγυραπὸ καί ἀνέλπιστο, κάτω σάν τύψη καί σάν μετάνοια, ἀληθινὴ αὐτὴ τὴ φορὰ, πλημιώσαν τὴν ψυχὴ τοῦ προδότη. Κατάλαβε ὅτι πραγματικὰ ἦταν ἓνας ἀξιολύπητος, ἓνας προδότης, ἓνας ἄθλιος... Κι' ἄρχισε νὰ τρέξῃ, νὰ τρέξῃ σάν τρελλός, σάν νὰ τὸν κινηγοῦσε ἡ ἁμαρτία του, ἡ προδοτικὴ του πράξις, ἡ φωνὴ τοῦ ἀβά...'

Καί τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ τὸν βόηκαν κρεμασμένο ἀπὸ ἓνα δέντρο. Εἶχε τιμωρηθῆ τὸν ἑαυτὸ του γιὰ τὴν προδοσία του. Ἀπαλλάχτα ὅπως κι' ὁ 'Ιουδας...'

ΒΛΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΣΚΟΠΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ

'Ἐχεις τὸ μάτι τοῦ λαγοῦ, τὸ φρούδι τῆς γκαμήλας, ἔχεις τὸ κατωσάγωνο τῆς παηλαλογατίας.

Πέντε καρδιά τσάκια, τὰ βόηρα οὐλα κούφια, ὀπὸ νὰ παρ' ὁ δαίμονας τοῦ Παντελῆ τῆ σκούφια.

'Απὸ τὰ κληματόφυλλα κάνουνε τοὺς ντολιμάδες, κι' ἀπ' τις γκαμήλας τὸ μαλλὶ κάνουνε τοὺς ἀμπαδες.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Αν ὁ ἄνδρας εἶνε τὸ ὀραϊότερο ἄνθος τῆς φύσεως, ἡ γυναίκα εἶνε ἡ εὐωδιά του.

Σ τ ἄ ε λ

Καί στή νεότητά της καί στὰ γηρατεῖά της, ἡ γυναίκα δέν μωρεῖ νὰ ἰδῇ, χωρὶς συγκίνησι, τὰ σπάργανα ἐνὸς μαροῦ—συγκίνησι ἀνώτερη πὸν δέν μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβῃ ὁ ἄνδρας ποτέ.

Κ α μ π ὄ ν

'Αν δώστε στή γυναίκα ἴσα δικαιώματα μὲ τὸν ἄνδρα, θὰ διπλασιασθῇ ἡ πνευματικὴ δύναμις τῆς ἀνθρωπότητος καί ἡ εὐτυχία τῆς θνάι πὸ ἀσφαλῆς.

'Ε λ λ ι ο τ

'Αγ ἡ γυναίκες εἶχαν... γένεια, δέν θὰ μπορούσαν νὰ σωπαῖνουν ὅτε καί τὴ στιγμή πὸν θὰ Ξυριζόντουσαν.

Α . Δ ο υ μ ἄ ς

Περὶσσότερη ἐμπιστοσύνη πρέπει νάχη κανεῖς στὸ σκαλί του, παρὰ στή γυναίκα του !..

'Ε λ β ἔ τ ι ο ς

Πολλές φορές κατορθώνει κανεῖς μὲ τὴν ἀνάδεικα νὰ πάρῃ ἔκκεινο πὸν ἐπιθυμῆ ἀπὸ μιά γυναίκα κι' ὄχι μὲ τὴν κολακεία.

'Α λ φ ρ . Μ υ σ σ ἔ

'Ἡ μεγαλύτερη προσβολὴ γιὰ τὴν γυναίκα εἶνε νὰ τῆς πῆς, ὅτι εἶνε γρηὰ ἢ ἄσχημη.

'Α ρ ἰ ο σ τ ο ς

'Ἡ εὐγνωστία τῆς γυναίκας εἶνε τὰ δάκρυά της.

Λ α ν τ ἰ ἔ

Τὸ πὸ ἄστατο πρῶγμα εἶνε ἡ γυναίκα. Πρέπει συνεπὸς νὰ εἶνε πολὺ ἀνόητος κανένας γιὰ νὰ πιστεύῃ σ' αὐτή.

Φ ρ α γ κ ἰ σ κ ο ς Ι.

Μὴν παραδίστετε εὐκολα στήν ὀμορφιά μᾶς ὀραίας γυναίκας. Καί τὸ ὀραϊότερο μπουκαλάκι μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ περιέχῃ θανατηφόρο δηλητήριο.

Μ α λ ι π ε ρ τ ο υ ἰ

'Ὅποιος κατόρθωσε νὰ δαμάσῃ τὴν γυναίκα, αὐτὸς δέν φοβάται πειά ὅτε τὸν δάδοι.

Σ τ ρ ἰ ν τ μ π ε ρ γ

'Ἡ γυναίκα δέν μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὴν παρουσία καμμιᾶ ὀμορφίλου της, ἂν δέν εἶνε κατώτερη στήν ὀμορφιά ἀπὸ αὐτή.

Λ ἔ ρ μ ο υ γ τ ω φ

Προτιμότερο εἶνε γιὰ τὴν γυναίκα νὰ τῆς θυμίζετε τὸ θάνατό της, παρὰ νὰ τὴ ρωτᾶτε πότε γεννήθηκε.

'Ε λ λ ι ο τ

'Ἡ γυναίκα ἀνῆκει ὀλοκληρωτικὰ στὸν ἄντρα της καί στὰ παιδιά της. 'Αν ὁ προορισμὸς της αὐτὸς δέν τῆς ἄρέσει, τότε δέν πρέπει νὰ γίνετα οὔτε σῆζυγος, οὔτε μητέρα.

Π ὄ λ δ ἔ Κ ὸ κ

'Ἡ γυναίκα εἶνε τὸ πὸ ἄσθενικό πλάσμα, τὸ προκρινόμενο μὲ τὴν πὸ ἀπίστευτὴ δύναμη.

Κ υ ρ ἰ ἄ Σ ε γ κ ἄ λ

'Ὅταν ἀγαπάμε, μᾶς φαίνεται πὸς ἔχομε πτερά, ὅταν ὄμοις ὁ ἔρωτας περάσει μᾶζι μὲ τὰ χρόνια, τότε ὄλο τὸ βῆρος τῆς ζωῆς μᾶς πέφτει στοὺς ὄμους μας.

Β . Σ ε ρ μ π ο υ λ ἰ ἔ

Τὸ διαζόγιο μοιάζει μὲ τὴ διάλυσι μᾶς ἐμπορικῆς ἔταιρείας. στήν ὀποία ἡ γυναίκα εἶχε καταθέσει τὰ κεφάλαια, ἐνῶ ὁ ἄνδρας σιμμετεῖχε μονάχα στὰ καθαρά... κέρδη.

Α . Δ ο υ μ ἄ ς

'Ἡ γυναίκες ἀφιερώνουν τὴν ἄνοιξ τῆς ζωῆς τους στὸν ἔρωτα καί τὸν χειμῶνα στήν εὐλάβεια. Γιατί ὅταν ἡ γυναίκα ἔγκαταλειφθῇ ἀπὸ τὸν ἄνδρα, τότε παραδίεται στὸ Θεό. 'Ο Θεὸς εἶνε ὁ τελευταῖος ἔραστής της κι' ὁ μόνος ποῦ... δέν τὴν ἀπατά.

'Α λ φ ρ . Μ υ σ σ ἔ

'Ὁ ἔρωτας στή γυναίκα μεγαλώνει μὲ τις θυσίες πὸν αὐτὴ κάνει γιὰ τὸν ἀγαπημένο της.

Π ὄ λ δ ἔ Κ ὸ κ

Μεταξὺ γυναικῶν δέν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ φιλία.

Γ ο λ δ ὄ ν ι

Εὐκολότερο συναντᾶ κανεῖς γυναίκα χωρὶς φίλο, παρὰ γυναίκα πὸν νὰ ἔχῃ ἓνα φίλο καί μόνον.

Θ ε ρ θ α ν τ ἰ ς